

[K. J. Mortensen.]

sættelse af reformforslag kan give udvalgene mulighed for, at man uden at skulle haste en sag igennem, kan få behandlingen kørt igennem, således at man kan sige, at alle lovforslag har fået en rimelig behandling.

En anden af de ændringer, som omtales i betænkningen fra udvalget for forretningsordenen, og som nu er til behandling her, er den ændring, der fandt sted i spørgsmålsformen her i folketinget. Det er rigtigt, som det konstateres i udvalgets betænkning, at den nye form for spørgsmål har bevirket en væsentlig livligere debat omkring spørgsmålene. Jeg tror imidlertid, at der stadig væk kan være grund til at være opmærksom på spørgsmålene og se, om der ikke skal foretages yderligere ændringer. Vi har nogle gange oplevet, at mange spørger har ønsket ordet og er blevet afvist, og vi har også oplevet, at en del spørgsmål ganske vist er stillet til én minister, men er så tvetydige og har en sådan karakter, at der kunne være grund til, at andre ministre gik ind i besvarelsen og havde ekstra tid til det. Det er ifølge den gældende fortolkning af bestemmelsen om spørgsmål ikke tilladt, men jeg tror, det ville være gavnligt, såfremt man fik dette gennemdrøftet i udvalget for forretningsordenen og eventuelt indført på et senere tidspunkt. Det er ikke noget, vi behøver gøre på nuværende tidspunkt, men vi kan se på det senere.

Et andet problem, som vel nok har generet en lille smule både i tilrettelæggelsen af arbejdet her i salen og også i udvalgene, har været, at ved fremsættelse af lovforslag og afgivelse af betænkninger har trykkeriets arbejdsgang nogle gange været lidt af en hindring. Det er klart, at et trykkeri som det, der betjener folketinget, kører med absolut spidsbelastning i perioder og til gengæld vel nok i andre dele af året, nemlig perioden, hvor folketinget ikke arbejder, har mindre at lave. Vi er blevet godt betjent af det trykkeri, som trykker vore sager, men jeg mener alligevel, at man må prøve at finde frem til, at trykningen på en eller anden måde kan foregå hurtigere i spidsbelastningsperioderne, således at trykkeriet ikke hindrer eller sinker fremsættelse af lovforslag, ligesom det nok ville være en fordel, såfremt fortrykket var hurtigere til disposition i folketinget, end det er nu; vi ser trods

alt nu og da, at fortrykket, som man normalt regner med er fremme til gennemlæsning i løbet af få dage, undertiden lader vente på sig i op til 8 dage. Det har også været drøftet i udvalget, så man er opmærksom på det.

Udvalgets betænkning indeholder også et forslag om ændrede orlovsbestemmelser, især en bestemmelse for ministre, som vel især er baseret på, at ministrene skal kunne tage del i møder i EF. Udvalget har drøftet dette meget indgående, og det må da også erkendes, som der står i betænkningen, at der fra forskellig side har været ønsket fremme om orlovsbevillinger for kortere tid end den måned, man nu foreslår. Jeg har også selv en overgang været tilhænger af dette ud fra den betragtning, at derved kunne der løses en hel del problemer, som man jo nu og da har i en mindretalsregering, fordi alle stemmer skal være til stede i salen. Det kan somme tider være vanskeligt med de forhold, vi lever under. Det skal ikke forstås på den måde, at jeg mener, medlemmerne skal have lov til at fare rundt i stedet for at være til stede her i salen, men vi må jo erkende, at det kan give vanskeligheder, når man skal dirigere ministre hjem fra møder i udlandet i chartermaskiner, eller man simpelt hen skal forbyde dem at deltage i møder i udlandet.

Når jeg imidlertid går ind for en én månedens grænse for orlovsansøgninger, er årsagen simpelt hen den, at man må se i øjnene, at såfremt man indfører en regel om orlov som i andre lande, hvor stedfortræderen kan indkaldes for enkelte dage, vil dette have uheldige virkninger på flere måder. For det første vil et medlem, som bliver indkaldt for en enkelt dag, ikke have nogen mulighed for at sætte sig ind i de lovforslag, der skal stemmes om, og kan derfor ikke stemme efter egen overbevisning, men må stemme efter den besked, han får fra sin gruppe, idet han ikke kan få tid til at danne sig et indtryk og argumentere for dette i gruppen. For det andet vil det ofte betyde en yderligere udgift, det må vi jo erkende, for samfundet, for det er klart, at man kan ikke indkalde medlemmer for enkelte dage eller for en uge, uden at disse skal have løn for den periode, hvor de indkaldes, ligesom der er spørgsmål om rejsepenge osv.

Der er også en tredje grund til, at jeg ikke